

Uväznená v čase

Kristína Ježovičová

KICOM

Uváznená v čase

Kristína Ježovičová

Uväznená v čase
Autor: Kristína Ježovičová

Vydavateľ: Richard Lunter – Kicom
Telgárt 16, 976 73, IČO: 33826781
info@knihanaj.sk, www.knihanaj.sk
Vydanie prvé, rok 2014

Obálka: Ján Mrva

Zalomenie, tlač: Richard Lunter – Kicom

Korektúry: Jana Burdová

ISBN: 978-80-969949-2-2

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná, kopírovaná bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv.

Pod'akovanie, venovanie

Ďakujem všetkým, ktorí verili mojim písmenkám. Pozitívnymi emóciami z prečítaného, ale i konštruktívnymi pripomienkami nútili moju múzu - šedú líšku v červených podväzkoch, aby ma kopala a hlavne dokopala k prepisovaniu napísaného.

Lebo i o tom je písanie.

Kataríne Hain srdečne ďakujem za fotku, ktorá sa ocitla na obálke mojej prvej knihy.

Jánovi Mrvovi srdečne ďakujem za tvorbu obálky.

Venujem

manželovi Ivanovi Ježovičovi a našim dvom dcéram;

rodičom Jane a Vojtechovi Barányiovým;

sestre Barbore Kostkovej, ktorá mi v detstve rozprávala príbehy o princoch na motorkách;

bratovi Dušanovi Barányimu, ktorý mi daroval počítač a nemusela som písať mojím záhadným „klinovým písmom“;

a v neposlednom rade... čitateľom.

K.J.

Poznámka autorky: V texte sa nachádzajú parafrázované historické fakty a citáty, ktoré som čerpala z knihy - Paul Johnson: Dejiny anglického národa.

„Mačka žije, mačka je mŕtva.“

Vesmír a náš svet je pre nás záhadou. Netušíme, či sa naozaj rozvetvuje do siete časových ciest. Možnosť existencie paralelných svetov nám dáva nádej, že ak sme v tomto svete nešťastní, v ďalšom prežívame pravý opak.

Predstavte si, že vo vnútri uzavretej, nepriehľadnej škatuli je mačka. Nad domácim zvieratkom visí spúšťačí mechanizmus s kladivom, ktorého pohyb by bol vyvolaný pravdepodobným rozpadom rádioaktívnej hmoty. Kladivo by spadlo, rozbilo fľaštičku s kyanidom a mačka by uhynula. Avšak mohlo by sa stať, že rádioaktívna látka by sa počas experimentu rozpadnúť nestihla...

Schödingerov myšlienkový experiment nám odкрýva hranice pravdepodobnostných ideí. Takže z pohľadu vedca, či pozorovateľa, ktorý vidí len uzavretú škatuľu je mačka živá a rovnako i mŕtva. Je nám jasné, že nemôže byť jedno i druhé súčasne. Nikto nevie, čo sa naozaj stalo v uzavretom kartóne, pokiaľ sa ho nerozhodne otvoriť. Preto pre nás existujú viaceré alternatívy priebehu mačacieho života. To, aká je skutočnosť sa dozvieme, až keď nazrieme dnu.

Čo ak je každý z nás účastníkom podobného experimentu, no nik sa neodváži nazrieť dnu – do našej „škatule“? V kútiku duše každý z nás dúfa, že práve my žijeme vo svete, v ktorom experiment dopadol pozitívne, no súčasne sa obávame možnosti, že sme len paralelná bytosť našich šťastných ja.

1. kapitola

Večer, okolo pol siedmej, zaparkoval pred jednoposchodovou osvetlenou budovou automobil. Peter vypol motor a narýchlo si upravil vlasy. Vyzrel z okna a vtedy sa v jednej z kancelárií na sklenených dverách odostreli žalúzie. Zbadal v nich drobnú blondínku. Preglgol. Oblečená v červených šatách s hlbokým výstrihom, v ktorých zreteľne vystavovala na obdiv dva veľké, plné prsníky, vyzerala ako bábika Barbie v nižšom vydaní a s omnoho vypuklejším hrudníkom.

Usmial sa na ňu, ona mu poslala vzdušný bozk a sklonila sa, aby si „napravila“ vzorkovanú pančuchu. Pekne pomaly. V provokatívnom predklone presúvala svoje ruky zdola nahor. Od lýtky až ku stehnu. Zamrvil sa na sedadle, čakajúc, čo sa bude diať. Nakoniec sa vystrela a prudko zastrela žalúzie. Takže toto je nová šéfka jeho priateľky? *To je ale potvora!* uškrnul sa. Chvíľu len tak sedel, aby sa upokojil. Rozhodol sa. Hneď ako prídu domov, poriadne pretiahne Sandru.

„Saša, spravte mi kávu!“ vyblafla šéfka z dverí veľkej kancelárie do pléna tej menšej, kde pracovala okrem Alexandry ešte jedna personalistka.

„A nepomýľte sa, pijem s jednou zarovnanou lyžičkou cukru a bez mlieka. Nepokazte to ako minule,“ energicky pribuchla dvere.

„Nevolajte ma Saša!“ odpovedala už zatvoreným dverám. Položila si na stôl kabelku, ktorá jej pred chvíľou visela na pleci, práve sa chystala na odchod. Mala už mnoho nadčasov.

„A čo tak s dvoma pľuvancami?“ rezignovane vykročila do kuchynky. Jej kolegyňa dotelefonovala a v okamihu, keď zložila slúchadlo, cupitala za ňou.

„Nemala si jej ísť tú kávu robiť, už máme dávno po pracovnej dobe. I keď v nevychovanom kútiku duše dúfam, že so mnou rátaš?“

„Jasné, kávu jej môžeme osladiť spolu,“ uškrnula sa Alexandra, dala variť vodu a prichystala šálku, do ktorej nasypala lyžičku instantnej kávy.

„Celé dni nič nerobí a my si tu ideme zadky pretrhnúť. A keď príde jej hrdý tatino, tvári sa, že ju pracovné povinnosti priam dusia, ale že ona napriek tomu všetko stíha a zlíže smotanu.“ Kolegyňa prerušila svoju rozhorčenú reč pozerajúc na hodinky. „Nestihneš autobus,“ poznamenala.

„Dnes pre mňa príde Peťo. Konečne! Po dvoch mesiacoch končí v práci skôr ako ja. Mešká. Už tu mal byť,“ zachmúrila sa. Ich vzťah bol v poslednej dobe viac-menej iba o sexe, lebo len na ten si našiel čas. Bolo to síce príjemné uvoľnenie po dlhom pracovnom dni, ale priala si, aby trávili spolu viac času i mimo postele. Tak, ako na začiatku ich vzťahu. Vlastne, ako pred ich mileneckým vzťahom, keď boli iba kamaráti.

Dúfala, že ju dnes niekam vezme. Na dobrú večeru, počas ktorej sa môžu v pokoji pohovárať. O tom, ako rada by s ním bývala, ako rada by sa vedľa neho zobúdžala každý deň a ukradla si čo najviac času z jeho zaneprázdneného dňa. A okrem toho tu bola jej neprekonateľne veľká túžba po dieťati. Dnes sa ho všetko opýta. Ale musí ísť naňho pomaly. Pekne po poriadku.

„A čo máme robiť? Je to šéfova dcéra a teraz je to naša šéfka. Nemôžeme si dovoliť prísť o prácu,“ pokračovala radšej v načatej téme, len aby rozrušené myšlienky posunula do úzadia.

„Je len malou, rozmazanou bábikou,“ vyhodnotila kolegyňa, ktorá bola dosť stará na to, aby bola Sandre matkou. „Mali by sme dať výpovede, obe. A potom by si majiteľ možno uvedomil...“

„Čo by si uvedomil? Lahko si za nás dve nájde náhradu. Do dôchodku ti chýbajú tri roky. A ja takisto nemám chuť hľadať si v dnešnej dobe novú prácu,“ zamračila sa, pričom do kávy vedome doslova vhodila dve plné lyžičky cukru. Na malý, temer nemerateľný okamih sa zarazila, zvažujúc svoje konanie. Premýšľala, či jej nespraví novú kávu s jednou zarovnanou dávkou nezdravého sladidla. Nie, to nie. To si nezaslúži. Grobianske

správanie, lenivosť a vedomosť vlastnej nadradenosti by nemali zostať bez odozvy. Taká malá, i keď nepodstatná kávová vzbura predsa nezaškodí.

Peter vystúpil z auta a pobral sa k dverám. Zazvonil, otvorila mu jeho priateľka. Letmo ju pobožkal na líce.

„Dobrý večer,“ pozdravil sa jej kolegyni, ktorá kývla hlavou, premerala si ho a myslela si o ňom to, čo zvyčajne.

Bol to pekný muž, ale až príliš pekný. Šibalské modré oči mu žiarili a keď sa usmial, na oboch líkach sa mu zjavili dve jamky - zlaté u dieťaťa a neuveriteľne sexy u dospelého muža. Dodávali mu nezbedný výraz.

Hociktorá bežná žena by pri ňom bola zakomplexovaná a bála sa o jeho vernosť.

„Ideme?“ spýtala sa ho, no on bez pohnutia hypnotizoval dvere vedľajšej kancelárie. Otvorili sa. Stála v nich blondínka. V rukách držala takmer nedotknutú šálku kávy. Položila ju na kraj Sandrinho stola. Zvodne ako puma, ktorá sa chystá skočiť na svoju obeť, prešla k svojej zamestnankyni, ktorá očakávala kritickú späťsku.

„Saša, idete domov? Príjemný večer prajem,“ povedala milým tónom, ktorý snád za celý mesiac, čo tu šéfuje, nepoužila.

„Áno,“ odpovedala jej priškrtene. „Ďa-d'akujem,“ dodala habkajúc.

„Ani mi nepredstavíte svojho... kamaráta?“

Sandra si vzdychla. „Je to môj priateľ!“ upozornila ju, no vzápätí pokračovala naučeným milým tónom. „Je to môj priateľ Peter. Peter, to je moja nová vedúca, pani Ducková.“

Mladá šéfkla vlniac bokmi podišla k jedinému mužovi v miestnosti a podala mu ruku. „Teší ma, Peter. Som Linda. Slečna Linda,“ usmiala sa, zámerne zdôrazňujúc svoj slobodný stav.

„Vo vyspelých štátoch je oslovenie slečna už najmenej štyridsať rokov tabu,“ zamračila sa Sandra, no prívetivý tón si zachovala.

„To sa týka iba oficiálneho styku. I mňa teší, slečna Linda,“ podrazil nohy svojej priateľke pohotovou poznámkou, držiac pritom jej šéfku za ruku. Sandra naňho neveriacky pozrela. Vravela mu, aká je neznesiteľná a on tu s ňou teraz flirtuje?! Bezradne sa zadívala smerom ku kolegyni, tá však v tej chvíli telefonovala a horlivo niečo zapisovala.

„Už by sme mali ísť,“ precedila cez zuby a štuchla ho do rebier, čím ihneď uvoľnila zovretie jeho pravej ruky, v ktorej držal tú Lindinu pestovanú.

„Aha, jasné, poďme. Dovidenia. A pekný večer prajem.“ zaškeril sa. Predtým ako za sebou zavreli dvere, Linda na Petra žmurkla. *Tú presladenú kávu tej krave len tak nedarujem...*, pomyslela si šéfka.

2. kapitola

„Nechápem, čo proti nej máš, mne sa zdá milá,“ vyslovil ihneď, ako nastúpili do auta.

„A to si zistil podľa tých dvoch viet, ktoré ste prehodili, alebo ti to napovedali jej dva melóny, či načerveno vymachlená našpúlená huba?“ spýtala sa popudlivo.

Rozosmial sa. „Netušil som, že si žiarlivá. Každý chlap si rád pozrie pekné prsníky. A poznám aj ženy, ktoré sa rady pozerajú na pekné kozy.“

Zađivala sa na svoje malé prsia. „Iste máš na mysli lesbičky! A nie som žiarlivá,“ dodala pošepky. Také evidentné klamstvo predsa nemôže vykrikovať.

Chytil ju za koleno a rukou putoval až na stehno. „Ty máš krásne dlhé nohy. A všetci sa nimi kochajú. Mám oči.“

„Peťo?“

„Hm?“ siahol jej medzi nohy. Mal plnú hlavu nádhernej blondínky, nemohol si pomôcť. Myslel len na to, že drží jej rozkrok namiesto rozkroku svojej priateľky, pri ktorej mal pocit, že berie ich vzťah vážnejšie, ako on sám chcel. Niežeby ju nemal rád... alebo šlo o zvyk a možnosť skvelého sexu, ktorý mu poskytovala? Výzerá takto láska? Nevyznal sa v sebe. Iného, ako povrchného vzťahu nebol schopný.

„Chcel by si mať so mnou deti?“ prerušila jeho rozmýšľanie, v duchu si nadávajúc, že s touto otázkou nepočkala na vhodnejšie miesto i čas. No slová z nej vytryskli akosi automaticky, už dlhšie jej totiž sídlila daná otázka na jazyku a spolu s ňou i mnoho iných týkajúcich sa smerovania ich stagnujúceho vzťahu. Len akosi poplietla poradie.

Rýchlo stiahol ruku, akoby sa popálil, položil si ju na volant a pozeral pred seba.

„Počul si, čo som sa ťa spýtala?“ keď už raz nabrala odvahu, musela pokračovať.

„Áno.“

„A?“

„Ved' ty si moje bábo, načo by nám boli deti?“ zažartoval a usmial sa na ňu.

Alexandra pevne stisla ruky do pästí. Prsty jej celé obeleli. Končeky nechtov si zaborila do kože.

„Ved' ja nevravím, že musíme mať deti ihneď. Len ma zaujímal, či by si chcel mať nejaké práve so mnou,“ pokračovala vážne. „Niekedy v budúcnosti,“ dodala rýchlo. *Ale nie až v tak d'alekej.*

„Porozprávame sa o tom doma, teraz sa musím sústrediť na šoférovanie,“ vyhovoril sa. Vystrašilo ho to. On a deti? Dovoľiť žene, aby mu nasadila putá? Napokon by i tak ušiel. Príliš sa ponášal na svojho otca, ktorý opustil ich matku a všetky ostatné ženy. Všetci mu to od puberty pripomínali. Že je príliš pohľadný nato, aby skončil s jedinou ženou. A on sa s tým akosi stotožnil. I tento vzťah už trval pridlho. Sám sa čudoval, že je terajšej milenke už tak dlho verný. I keď mu na nej záležalo viac ako na ostatných..., bol neschopný hlbokých citov a záväzkov, ktoré od neho očakávala. Mal z nich strach. Panický strach.

Keď prišli do jeho prenajatého bytu, viac sa o tejto veci už nebavili. Peter Sandru pevne pritlačil o zavreté vchodové dvere. Zmyselne ju pobozkal a ona v tej chvíli nebola schopná myslieť na nič iné. Užili si spolu perfektný sex, vzájomná fyzická príťažlivosť napokon vyhrala. Považovala to ako istý prejav lásky, dúfajúc, že nič nie je stratené. Peter si dnes dal pozor. Nechcel riskovať, že vysadila antikoncepčné tabletky, keďže začala s tými rečami o deťoch. Hneď ako zaspal, Sandra odišla k otcovi. Nakúpila mu potraviny, potrebovala sa odreagovať. K Peťovi do bytu sa už nevrátila, ako mala pôvodne v pláne. Nešlo to.

Odrazu mala pocit, že ich vzťah akosi zamrzol. Stretávali sa trikrát do týždňa. Málokedy ňňo zostávala cez noc, pretože od toho krátkeho, veľavravného nedokončeného rozhovoru sa k nej správal priateľsky, no udržiaval si odstup. Pri sexe bol náruživý, to áno, ale už jej po súloží nevravel, že ju miluje, ako to

robieval predtým. Až teraz si uvedomila, že tie slovíčka zakaždým prevravel len tak, ohúrený intenzívnym orgazmom. Tušila, že to boli iba prázdne reči. Preto mu ich ani ona už nepovedala. Cítila sa paralyzovaná a celý svet sa jej zdal hrozný. Ocitla sa v zlom sne, uväznená v hlúpej časovej slučke, z ktorej nechcela uniknúť, pretože stále dúfala, že sa niečo zmení.

3. kapitola

Kráčala po schodoch, bytovka bez výt'ahu jej dnes neskutočne prekážala. Krútila sa jej hlava a ledva lapala dych. Nevedela sa dočkať, kedy ju Peter objíme a uteší. Dnes zomrela jej stará mama. Bola posledným spojivkom s jej zosnulou mamou. Len vďaka babke tu dnes stojí i ona. Vďaka nej žije. Túžba darovať niekomu život, ako to urobili jej predchodkyne v nej zo dňa na deň narastala.

Zastala pred dverami. Kľúč vsunula do zámky. Mala pritom zvláštny pocit v hrudi, akoby otvárala dvere do krajiny, v ktorej ju nečaká nič dobré. Odomkla a vstúpila dnu. Ticho, nič, iba prosté bezfarebné ticho bez zvuku, vône, či chuti. Zažala v predsieni. Jej vnútorné obavy sa stupňovali. Výnimočne nevyzuté prešla do obývačky. Tlmené svetlo lampy na konferenčnom stolíku dnes nemalo romantický podtón. Zlatistá, no pre ňu zároveň temná aura sa vznášala nad škatuľami uloženými pri gauči. Na vrchu sa vynímalo jej obľúbené, ale veľmi staré flanelové pyžamo. Kontrast modernej sedačky a starého kúska odevu, jej dodávali pocit istej analógie. I ona už bola pre Petra obnosená. Skrúšene sa poobzerala po miestnosti. Len televízor, sedacia súprava, stolík, pár políc s minulými spomienkami. Izbu sa niesla v strohom duchu, no i tak sa jej zdala preplnená. Nedokázala sa pohnúť, obávala sa, že sa potkne o svoje emócie, o smútok.

Zjavil sa v dverách kuchyne, nonšalantne sa oprel, nohy prekrižil so všetkou jemu vlastnou eleganciou. Vyhýbavo sa díval kamsi do zeme. Všetci ju varovali, nech si s ním nezačína, že ju i tak opustí ako tie predtým. Keďže boli predtým kamarátni, poznala ich niekoľko, dievčatá triedal pričasto.

Bola mimo zorného poľa jeho záujmu, ale i napriek tomu si s ňou začal a práve preto ju ohúrilo nadšenie, že jej sa ho podarí zmeniť a že nie je taký povrchný, ako sa zdá. Nepodobala sa ani na jednu z jeho ex-milenciek a „onenightstandiek“, ktoré dovtedy mal. Všetky do jednej totiž mali viac blond vlasy, viac modré

oči, väčšie prsníky a nepochybne chýbajúcu polovicu mozgu. Jej zrejme tiež chýbal zdravý rozum, keď si s ním začala. Na začiatku ich vzťahu sa i zdalo, že je schopný usadiť sa a milovať. No nebol. Nebol.

Nadalej hľadel do zeme, aby sa vyhol jej pohľadu. V oznámovaní nepríjemných záležitostí bol neskutočný zbabelec. Ale hádam mohla byť šťastná, že jej neposlal esemesku a veci v banánových škatuliach jej nedal doručiť prostredníctvom DHL kuriéra.

Vedela, že je koniec, ale i tak sa spýtala: „Čo to má znamenať?“

„Tu sú tvoje veci. Je koniec.“

Čakala, kedy z nej vysyčia hnevливé emócie a smútok, no zatiaľ sa držala. Zahrabávala ich hlboko, rovnako hlboko ako zahrabú telo jej starej mamy. Chcela byť statočná. Musela.

„Ale prečo? Už ma nemáš rád?“ vyriekla kontrolnú otázku. Pohla sa smerom k nemu, prešla však iba ku gauču. Sadla si naň, lebo by sa asi neudržala na nohách. Stačilo, že udržala zradné slzy mimo dosah svojich líc.

„Mám ťa rád, ale... ešte sa nechcem usadiť a mať deti. Preboha, mám len tridsať. Vieš, všetko bolo fajn, ale ty si... proste tými rečami o láske, domove, deťoch... celé si to skomplikovala. Pritom nám bolo spolu tak dobre,“ vyhlásil pokojne, akoby jej práve oznamoval, že zajtra bude snežiť. Bodlo ju pri srdci.

„Je v tom nejaká iná žena?“ spýtala sa, i keď si vzápätí uvedomila nepodstatnosť vypovedanej otázky. Už ju nechce a to je hlavné.

Konečne sa na ňu pozrel a priamo do očí jej so všetkou rozhodnosťou povedal: „Nie.“

„Takže? Ešte máme šancu?“ *Šancu, cha, akú šancu chcem? Na ďalšie roky zábavy, laškovania a výdatného sexu bez akýchkoľvek záväzkov? On je mladý, ale čo ja? I ja som! Dopekla! Ale kedy sa rozhodne o posun? O päť, či desať rokov, či nikdy? A čo potom? Už budem na deti pristará. Pristará na nový začiatok s niekým iným. Ale on? Je muž. On má kopec príležitostí.*

Mnoho nových začiatkov. A napokon, ved' možno ani nikdy nebude chcieť mať deti.

Peter si hrýzol spodnú peru, jej neprítomný pohľad mapujúci parkety sa mu vôbec nepozdával, chcel to mať čo najskôr za sebou. Odkášľal si a tým ju vyrušil z myšlienok. „Nie, to nemáme,“ povedal pevne, tváriac sa, že mu je celá situácia ukradnutá, hoci to tak nebolo. „Nájdeš si niekoho, kto sa bude chcieť usadiť,“ ubezpečil ju povzbudzujúco. Zadívala sa jeho smerom. Ešte stále postával opretý o zárubňu. Pekný, vtipný, zábavný, sexi... ale hlavne bol ľahkovážny, povrchný a neschopný milovať. Kriste! Ako s ním mohla vydržať tak dlho? Premárnené dva roky. Mal všetko, čo ľahkársky boh sexu má mať, a v tejto chvíli sa jej protivil najviac na celom širom svete. Namiesto toho by mohol byť viac vážny, zodpovedný a milujúci. Ale nebol.

„A čo naše auto?“ Keď už nemajú najmenšiu šancu, vrhla sa v myšlienkach rovno na majetkové záležitosti. Auto napísané naňho splácali na polovicu.

„Rád by som ho posplácal, samozrejme, vrátim ti časť, ktorú si zaplatila.“ Všetko mal do bodky premyslené.

„Okej,“ pozviechala sa, škatule so svojím majetkom a spomienkami položila na seba a vzala ich do rúk. Držala ich pred sebou ako obranný štít.

„Takže, ja pôjdem,“ prešla popri ňom k vchodovým dverám, ktoré nechal otvorené.

„Sandra?“

„Áno?“ vyriekla čo najpokojnejším hlasom, teda sa aspoň o to pokúsila. Pozrela naň ponad minulosť schovanú v kartónoch. Jeho oslovenie v nej vyvolalo nádej.

„Ak by si chcela rozlúčkový sex, nebudem proti.“

Keď Sandra položila na prahu svoje veci, i napriek jeho vážnej tvári sa mu v očiach zjavil víťazoslávny triumf. Otvorila kabelku, vybrala z nej kľúče od auta a s papiermi ich uložila na zem, tie od bytu boli ešte stále v zámke, nestarala sa o ne. Vzala škatule naspäť do náručia a zbehla dolu po schodoch. To

bola posledná veta, ktorú jej povedal muž, s ktorým chcela byť a plánovala spoločný život. Žiaľ, plánovala iba ona. On žil iba pre prítomnosť. Na budúcnosť nemyslel. Užival si.

Mechanicky odkráčala ulicou až k zastávke autobusu. Ruky sa jej triasli od ťažkého nákladu. Škatule položila k smetnému košu pri ceste. Už ich nepotrebovala.

Po Sandrinom odchode klesol na sedačku. To bol najzvláštnejší rozhovor, aký kedy zažil. Prsty si zaboril do vlasov. Práve prišiel o kamarátku a milenku súčasne. Najlepšiu, akú kedy mal. Ale čo iné mal robiť? Zlyhal na plnej čiare. Mal študovať herectvo. A tú poslednú vetu, ktorú jej povedal. *Dopekla!* Hrať sviniara je jednoduché. *Veď ja ním som*, usmial sa trpkou. Musel sa s ňou rozísť! Len on sám vedel prečo.

Keď prišla domov, otec ležal rozvalený na gauči a sledoval športový kanál.

„Čo tu robíš?“ spýtal sa.

„Prišla som domov. Navždy.“

„Tak mi podaj pivo!“ zakričal na ňu pred televízora.

Podišla k dverám chladničky, zobrala do rúk orosenú fľašku, otvorila ju a so slzami v očiach mu ju podala.

Otec sa ňu zadíval, ich rovnaké hnedé oči sa im stretli, šialene potrebovala útechu, hoci aj od neho. Určite si všimol jej vodnatý pohľad, no vzal si iba svoj obľúbený nápoj, rozpačito sa uškrnul a opäť sa sústredil na program. Nebola v ňom ani štipka citu. Nebolo v ňom nič. Sandra ako v mrákotách prešla k dverám svojej izby, už ich chcela zatvoriť, keď sa ozval jej otec.

„Saša?“

Zaťala zuby, to oslovenie z duše neznášala, jedine Matej ju tak mohol volať. Jej milovaný braček. Preglgla upozornenie, že ju tak nemá oslovovať. Počítala do desať. „Áno, oci?“ spýtala sa s obrovskou nádejou v hlase. Teraz potrebovala jeho súcit a pochopenie ako nikdy predtým.

„Nabudúce kúp dvanástku, táto desina mi až tak nechutí. A to mäso, čo si včera urobila, bolo presolené. To máš zrejme po matke, ani ona nevedela nič ochucovať. Nevyzeráš dobre. Si chorá? Ak áno, neobšmietaj sa mi tu, vieš aké mám labilné zdravie.“

„Dobre, oci...“ povedala a zavrela za sebou dvere. Nemala chuť ani len v duchu počítať, kým z nej vyprší sklamanie, pretože by musela donekonečna a na to nemala síl.

Lahla na posteľ a začala sa hystericky smiať.